

9Bodies

De lichten geven geen begin aan. Je hoort een mini-ouverture van violen, gevolgd door het geluid van een stuk hout dat gehakt wordt, en van voetstappen op een tapijt van bladeren. Een object vliegt drie keer heen en weer. Van de ene zijde van het podium naar de andere, voorbij de witte muur. Je kunt niet goed uitmaken wat het is. Je hoort het niet vallen. Je ziet het enkel vliegensvlug heen en weer gaan. Het is een zwart touw. Hoewel je het met je ogen kan waarnemen, blijven het materiaal, het gewicht en de zwaarte van het touw onhoorbaar. En dus onzichtbaar. De dansers betreden het podium en tonen in hetzelfde tempo delen van hun naakte lichaam. Voor elke ontbloting kiezen ze een nieuwe plaats op het podium. Elf minuten gaan voorbij. Je hoort opnieuw een viool. Haar verschijning is onverwacht. De gelaagde, schuivende tonen doen eerst denken aan een sirene. Dan zoemen ze als een zwerm bijen. De dansers beginnen de vormen van specifieke objecten unisono te reproduceren. Na tien minuten vormen ze een lijn tegen de muur. Een andere viool weerklinkt.

Een danser breekt uit de opstelling en begint op snelle wijze een onleesbare, onzichtbare taak uit te voeren. De anderen vallen in, ze lijken elk hetzelfde onzichtbare object te manipuleren. De gelaagde vioolscore duikt weer op gedurende veertig seconden. Je hoort spastisch, chaotisch, snel getokkel en gepluk. De dansers smijten hun onzichtbare objecten tegen de muur. Ze gooien ook in de richting van een denkbeeldige muur. Ze rennen herhaaldelijk op en neer. Met veel lawaai rapen ze hun gevallen objecten op. Opnieuw gooien ze die tegen de onzichtbare en de zichtbare muur. Je hoort een ritme in hun rennen, hun ademen en hun aanrakingen van de muur. Je ziet de dansers kijken naar hoe hun onzichtbare objecten onhoorbaar op de grond vallen. Tijdens de climax van het rennen en gooien verlaat iemand het podium. Het geluid neemt af. De dansers gaan af. Eén voor één, snel en niet al te plechtig. Ze zijn nu weg en de laatste viooltonen glijden in een pitch. Van hoog en smal naar laag en breed, tot het stil is. Het licht dimt en de film begint.

Het geluid in 9Bodies vertolkt of beklemtoont geen enkele emotie. Het wijst ook niet op een verhaallijn. De korte opnames van verschillende viooltonen onderbreken periodes van stilte, en kaderen de onbeweeglijkheid en de actie op het podium. Deze scores smelten samen tot een tiende danser, wiens sonore gebaren referentiepunten zijn voor de hele choreografie. Contactmicrofoons aan de achterkant van het projectiescherm registreren niet alleen de momenten waarop de dansers het aanraken ofertegenaan leunen, maar ook wat er op het podium zelf gebeurt. Deze discrete geluiden worden door versterkers hoorbaar gemaakt voor het publiek. Zo ontstaat er een directe link tussen beweging en geluid. Wat de toeschouwers voor zich zien, horen ze via luidsprekers die dicht achter hen hangen. Door de intimiteit van de ruimte, de minimale bewegingen van de dansers en de vioolfragmenten gaan de geluiden die afkomstig zijn van het publiek, deel uitmaken van de score.

